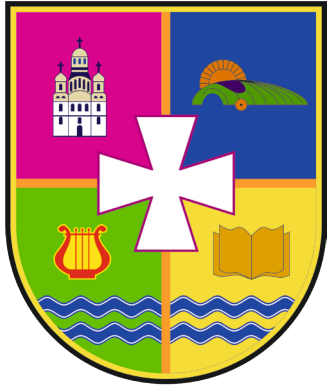

Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №14(115) 7 ЖОВТНЯ 2022 РОКУ

Вітаємо захисників і захисниць України!

Дорогі мої співвітчизники!

За тиждень, 14 жовтня, український народ відзначатиме одразу три свята: День захисника й захисниць України, День українського козацтва та свято Покрови пресвятої Богородиці.

Споконвіку українцям доводилося боротися за свою незалежність, за свободу, за право говорити рідною мовою, за можливість вільно жити на своїй українській землі. Прийшла й наша черга довести, що ми достойні браття козацького роду. І зараз, у важкий для нашої країни час, ми звертаємося до пресвятої Богородиці за заступництвом, молимося за наших воїнів-визволителів, щоб свята матір Божя уберегла їх від смерті, низько вклоняємося нашим захисникам і захисницям за їхню мужність і відвагу.

Упевнений, що з вірою в серці, згуртовані і озброєні, ми здолаємо навалу рашистської нечисті, відбудуємо рідну країну і станемо повноправною європейською державою.

Щиро вітаю з потрійним святом усіх, хто зі зброєю в руках захищає Україну на фронті, усіх, хто своєю повсякденною працею зміцнює нашу економіку в тилу. Бажаю вам козацької наснаги, звитяги і віри в перемогу. Хай святе прагнення відстоювати свою волю й незалежність і надалі буде неодмінною рисою всього українського війська. Хай Покрова пресвятої Богородиці береже кожне українське життя, охороняє кожну українську родину!

З повагою

Віктор КОРДУБАН,

депутат Полтавської обласної ради, голова ради директорів ПП «Білоцерківська агропромислова група».

Шановні жителі Білоцерківської громади!

Як у кожного з нас є своя матір на землі, яка опікується нами, так і в усіх християн є спільна матір – Пресвята Богородиця. Вона завжди перебуває з нами і допомагає у важкі хвилини життя, захищаючи нас від ворогів – видимих і невидимих.

Тому давайте шануємо свято Покрови пресвятої Богородиці, яке прийшло до нас із сивої давнини, а зараз набуло національно-патріотичного забарвлення. Цього дня ми вклоняємося й нашим захисникам і захисницям, які боронять українську землю від підступного сусіда-агресора. Звертаємося в цей день ми й до свого національного коріння – українського козацтва, покровителькою і захисницею якого була свята Божя Мати.

У народі говорять: «Покрова накриває траву листям, землю – снігом, воду – льодом, а дівчат – шлюбним вінцем». Тож бажаю усім дівчатам і жінкам нашої громади дівочого й материнського щастя, нашим хлопцям і чоловікам – мужності й витривалості, а захисникам і захисницям – нових перемог над ворогом. Хай образ Божої матері буде святим оберегом над вами, хай свята віра в нашу перемогу, в невідворотність справедливого покарання ворога окриляє вас і надає сил.

Із нагоди потрійного свята щиро бажаю всім жителям громади міцного здоров'я, незламного духу, терпіння, любові й миру – в душі, в сім'ї й у країні, та насамперед – якнайшвидшої перемоги над ворогом!

Оксана КОРДУБАН,

депутат Білоцерківської сільської ради, генеральний директор ПП «Білоцерківська агропромислова група».

Шановні земляки!

Три славетних свята чекають нас 14-го жовтня: Покрова Пресвятої Богородиці, День українського козацтва й День захисника й захисниць України.

Та насамперед це день, коли ми мусимо вклонитися нашим воїнам-козакам, які зі зброєю в руках захищають нас від російської орди. В нашій громаді понад 100 чоловіків поповнили лави Збройних Сил і Територіальної оборони України, й троє з них, на жаль, віддали своє життя за свободу і незалежність нашої країни.

Козацтво в Україні споконвіку було найважливішим чинником, який формував усі соціальні процеси, слугував національною й територіальною консолідацією величезних громад. І зараз славні нащадки українських козаків «душу й тіло» кладуть за свободу й незалежність своєї країни, доводячи цим, що вони – справжні «брат-тут козацького роду».

Дорогі наші захисники! Бийте ворога нещадно, а пресвята Богородиця хай оберігає вас від підступної кулі. Ви – наші герої, ви – приклад для молоді, й уся наша громада пишається вами.

Сердечно вітаю усіх своїх співвітчизників зі святом Покрови. Хай принесе вона в кожен дім мир і спокій, хай приможить наші здобутки і наблизить жадану перемогу. Міцного здоров'я всім, незламного духу й успіхів у повсякденній праці на благо своїх рідних і нашої громади!

Іван ЛЕЩЕНКО,

Білоцерківський сільський голова.

Роман Коваленко: «У кожного своя місія: один має тримати автомат, другий – годувати населення»

Загальновідомо: перемога над ворогом кується не лише на полях великих битв. Вона здобувається і працівниками тилу.

Воювати «другій армії світу» зі збройними силами України виявилось не під силу, тож РФ вирішила відігратися на цивільному населенні: завдає ударів по українських містах, нищить цивільні об'єкти, обстрілює гуманітарні коридори, евакуаційні колонії...

А ще ворог намагається знекровити систему української економіки: б'є по об'єктах критичної інфраструктури, руйнує транспортні магістралі, промислові об'єкти.

У цих умовах виживання виробничих підприємств, їхнє функціонування і випуск продукції набувають особливої актуальності.

Як в умовах воєнного стану працює ПП «Білоцерківська агропромислова група»? Про це напе-

редодні професійного свята – Дня працівників харчової промисловості – ведемо розмову з директором підприємства Романом КОВАЛЕНКОМ.

У складний час допомагали іншим

– Справді, 24 лютого 2022 року поділило життя кожного українця на «до» та «після», – говорить Роман Володимирович. – І якщо сьогодні ми маємо цілковиту впевненість, що обов'язково переможемо, знищимо окупантів та звільнимо всю територію України, то в перші дні активної фази бойових дій ворог настільки впевнено просувався вглиб країни, що ніхто не знав, чим усе це закінчиться.

Шлях до стабілізації ситуації в країні був дуже важким для підприємства. Були такі дні, коли о 5-й годині ранку ми телефонували в

господарства Гадяцького району й запитували, чи приїжджати за молоком?

Ми поставляли свою продукцію по всій Україні, та коли ворог окупував північні, східні, південні області, вся логістика, яку ми вибудовували багато років, у одну мить була зруйнована. Уявіть: магазини розбомблені, товар залишився в магазинах, гроші за нього не надійшли... Це ланцюгова реакція, й знадобиться чимало часу та зусиль, щоб цей обірваний ланцюг відновити.

– І все ж вам удалося втриматися на плаву та зберегти виробництво...

– Ми взагалі не зупинялися! Більше того, у цей складний період навіть допомагали іншим – і молокопереробним підприємствам, і виробникам молока.

Далі на стор. 2

Роман Володимирович Коваленко.

Із Днем працівників харчової промисловості!

Шановні працівники і ветерани харчової галузі!

Щороку в третю неділю жовтня в Україні відзначають День працівників харчової промисловості. Це наше з вами професійне свято.

Турбота про хліб насущний завжди була однією з головних для українців. Особливо актуальною вона стала для нашого народу зараз, під час війни. З початком повномасштабного вторгнення РФ на територію України наше підприємство ні на день не припиняло роботи. Кількасот працівників ПП «БіАГР» продовжували самовіддано працювати, щоб забезпечити українців якісною продукцією харчування.

Знайомі кожному товари нашого підприємства, якими, незважаючи на вибухи й сигнали повітряної тривоги, повнілися полиці магазинів — від Харкова до Львова, від Сум до Одеси — вселяли стабільність, спокій і впевненість покупцям: «Все буде БІЛО, все буде Україна!»

Ми можемо чесно дивитися в очі кожному українцю, адже в перемогах ЗСУ на фронті, в підтримці вітчизняної економіки у цей важкий час є, без сумніву, і частка нашої з вами праці — рядових харчової галузі.

Щиро вітаю усіх причетних до становлення, розвитку та функціонування нашого підприємства, а особливо тих, хто зараз на фронті: ми чекаємо на ваше повернення з перемогою!

Низький уклін ветеранам харчової галузі. Велике спасибі нинішньому колективу підприємства за повсякденну працю на благо наших громадян, на благо нашої держави.

Хай у кожній сім'ї наших працівників буде мир і злагода, а родинне тепло й затишок допомагають їм у виконанні почесного і відповідального професійного обов'язку, наближаючи жадану Перемогу!

Віктор КОРДУБАН,
голова ради директорів ПП «БіАГР»,
депутат Білоцерківської сільської ради.

Шановні колеги, працівники ПП «БіАГР»!

Щиро вітаю вас із професійним святом — Днем працівників харчової промисловості.

Так уже влаштована людина, що для того, аби жити, вона мусить харчуватися. А зараз усі ми не тільки мусимо жити, а й перемагати! І для цього продукція нашого підприємства потрібна, як ніколи.

Торгова марка «Білоцерківське» по праву завоювала почесне місце серед інших брендів вітчизняного молочного виробництва. І в цьому неабияка заслуга усіх працівників підприємства, які на своєму робочому місці чесно й відповідально виконують свою повсякденну роботу. У перші дні війни, коли була порушена логістика, транспортні зв'язки, коли незрозуміло було, що станеться з країною взагалі, завдяки вашій витримці, шановні працівники, ми втрималися «на плаву» і продовжували забезпечувати якісною молочною продукцією наших громадян. Велике спасибі вам за це!

В епоху соціальних потрясінь і катаклізмів для кожної людини найважливіше — зберігати спокій, тверезий розрахунок і впевненість у завтрашньому дні. Як малу дитину можна заспокоїти, нагодувавши її, так і дорослій людині спокій і впевненості додає забезпеченість сім'ї продовольством, зокрема знаною в Україні продукцією нашого підприємства. Тож ми як працівники харчової промисловості можемо пишатися тим, що в період воєнного стану носимо свій посильний внесок у забезпечення продовольчої безпеки української армії та пересічних громадян.

Дякую вам, шановні колеги, за щоденну наполегливу працю, командний дух, відданість обраній професії та колективу. Бажаю всім міцного здоров'я, родинного щастя, миру і благополуччя!

Оксана КОРДУБАН,
генеральний директор ПП «БіАГР».

Шановні земляки!

Нашій громаді неабияк пощастило: два великих підприємства — ПП «БіАГР» і ТОВ «Білагро» — працюють на її території, підтримують громаду фінансово й матеріально. 16 жовтня у колективу одного з них — ПП «Білоцерківська агропромислова група» професійне свято: День працівників харчової промисловості.

На підприємстві сумлінно й самовіддано працюють висококваліфіковані фахівці, майстри своєї справи. Це заготівельники молока, виробники сиру та масла, апаратники, диспетчери, майстри, комірники, водії й охоронці, — всі ті, хто причетний до виробництва високоякісних молочних продуктів Білоцерківської марки. Нерідко це справжні виробничі династії: батьки, діти, онуки, брати й сестри, подружжя.

Ускрутний для країни час підприємство не припинило роботу. І це неабияк надихає, вселяє оптимізм і надію. «Буде хліб, буде й пісня» — стверджує народна мудрість. «Буде Білоцерківське» — буде й перемога!», — хочеться мені додати.

Тож я щиро вітаю всіх працівників ПП «БіАГР», зичу їм та їхньому керівництву Живіть спокійно! усіляких гараздів. Ви — найкращі, ви — наша надія і опора! Миру і щастя вам і вашим сім'ям, міцного здоров'я і наснаги задля благополуччя рідної громади, задля нашої перемоги!

Іван ЛЕЩЕНКО,
Білоцерківський сільський голова.

Живіть спокійно!

Білоцерківське

ДЛЯ ЩАСТЯ

Роман Коваленко: «У кожного своя місія: один має тримати автомат, другий – годувати населення»

Закінчення. Початок на стор. 1

Оскільки велися бойові дії, деякі підприємства (наприклад, із Харківської області) перестали збирати молоко. А оскільки вони закуповували сировину в низці господарств Полтавщини, останні опинились у вкрай складній ситуації. Довоєнна логістика порушилася, але корови на це не зважають: вони, як і раніше, дають молоко. Куди його дівати? Виливати?

От ми й підставили плече й певний час — допоки ситуація не стабілізувалася — закуповували молоко в приватного підприємства «Агроєкологія», агрофірми «Маяк» та в інших господарствах.

— І що робили з цим молоком?

— Переробляли. Раніше наші переробні потужності були задіяні на 80–90%, ми переробляли 280–300 т молока на добу. Тоді ж, у перші дні війни, обсяги переробки зросли до 320 т на добу. Це була межа наших можливостей — стовідсоткове використання усіх потужностей.

Звісно, ми працювали на склад, оскільки загальом у країні попит на молочну продукцію значно впав.

Вийшли на ринки ЄС

— Отже, виручив запас міцності...

— Так, наше підприємство орієнтоване на майбутнє, воно постійно розвивається. Цим маємо завдячувати Вікторові Володимировичу Кордубану. Це людина, яка бачить набагато років уперед. Свого часу він ініціював суттєве оновлення виробництва: були встановлені сучасні потужні виробничі лінії, побудовані просторі складські приміщення. Завдяки цьому підприємство й змогло забезпечити як переробку, так і зберігання виробленої продукції.

— Яка зараз ситуація? Довелося зменшити обсяги виробництва чи продовжуєте працювати на склад?

— Війна триває, тож остаточно ситуація в країні так і не стабілізувалася. Багато наших великих покупців — підприємства, що виробляють морозиво, кондитерські ви-

би — суттєво зменшили своє виробництво або й повністю зупинилися. Якщо раніше, до війни, ми щомісяця продавали близько 100 т сухих сумішей, то зараз — лише 6–7 т.

Торгові мережі теж стали менше купувати масло й сир, адже ринок значно скоротився: частина України окупована, кілька мільйонів українців виїхали з країни.

На щастя, нам удалося вийти на європейські ринки. У січні, якраз перед початком війни, ПП «Білоцерківська агропромислова група» отримало дозвіл на експорт масла й сухого молока в країни Євросоюзу. У квітні ми зробили перші поставки.

Ми готувалися до цього кроку дуже давно. Це був довгий і складний шлях, який ми пройшли всім колективом: забезпечили високу якість своєї продукції та її відповідність європейським стандартам.

Зараз ми поставляємо в торгову мережу України на 20–30% менше продукції, ніж до війни. При цьому закуповуємо і переробляємо стільки ж молока, як і раніше, навіть трохи більше: близько 300 т на добу. Ця «зайва» сировина йде на виготовлення масла й сухого молока для країн Євросоюзу. Тож усю вироблену продукцію ми успішно реалізуємо.

Наші покупці — це підприємства харчової промисловості з Польщі, Данії, Голландії, Болгарії, Литви. Масло ми фасуємо у ящики по 25 кг, сухе молоко — у мішки по 25 кг.

Ми й раніше експортували сухе молоко, але в такі країни як Азербайджан, Грузія, Мальта. Коли почалася війна, морські порти зупинилися, й усі зв'язки з цими країнами раптово обірвалися. Тому відкриття європейських ринків дозволило підприємству утриматися на плаву.

— А як доставляєте свою продукцію в країни ЄС?

— Своїм автотранспортом. Скажу одразу: це складно й дуже непередбачувано. Були ситуації, коли наші водії стояли на кордонах у довгезельних чергах по 50 км близько 20 діб!

На жаль, на сьогодні лише двоє наших водіїв здійснюють такі перевезення. Це

Олександр Довгаль і Олександр Губарь. Найближчим часом до них мають приєднатися ще двоє — Володимир Яйчун і Костянтин Бондар.

Справжні воїни

— Коли я навчався у виші, — продовжує Р. В. Коваленко, — викладач на заняттях нам казав: «Ви повинні забезпечувати продовольчу безпеку держави».

Я тоді був зовсім юним і не розумів, яку саме думку він хоче донести до нас, студентів. Фраза про продовольчу безпеку звучала трохи дивно. Хіба існує якась небезпека? Хіба може виникнути голод? І лише зараз, коли в Україні триває активна фаза війни, я зрозумів, що в кожного своя місія: один має тримати автомат, другий — стояти біля виробничого обладнання на підприємстві й забезпечувати харчуванням населення, наших воїнів.

Працівники нашого підприємства з перших днів повномасштабного вторгнення росії сповна виконували свою місію. Ми не припиняли виробництво ні на мить. Попри нестабільну ситуацію, ракетні й артилерійські обстріли ворога, наші водії, як і раніше, доставляють продукцію в усі регіони України.

Принагідно хотів би відзначити водіїв із доставки готової продукції Євгена Манашина, Олександра Губаря, Андрія Лихобабу, Володимира Яйчуна, Юрія Молдавчука, Олександра Устименка. Ці чоловіки безвідмовно їздили в Одесу, Житомир, Дніпро, Харків тощо. У Харків наші машини їздили навіть під обстрілами!

У перші, найважчі дні після повномасштабного вторгнення не припиняли своєї роботи Харківський і Київський відділи продажів. Ворог постійно обстрілював українську столицю й майже впритул підійшов до Броварів, де розміщені склади з нашою продукцією, а хлопці продовжували розвозити її по всьому Києву, доставляючи й у віддалені спальні райони. Якби не вони, люди лишилися б голодними, бо полиці магазинів миттєво спустіли.

«Людей ми цінуємо понад усе»

— Коли ми зустрічалися з Вами рік тому, Ви ділилися планами на майбутнє й говорили про переробку сироватки, випуск нових видів продукції, зокрема десертів... Війна змусила відмовитися від цих амбітних планів, чи не так?

— Ми освоїли виробництво сухих сумішей на основі сироватки, відшліфували свою майстерність і зрозуміли, яку продукцію можемо виготовляти. І загалом вийшли на повний цикл переробки молока, коли не залишається нічого, що б ми виливали. Але попит на сухі суміші поки що немає. Як я вже згадував, ситуація в Україні критична. Тож їх купують хіба що для виробництва комбікормів, рідше — для використання в кондитерській промисловості.

Сьогодні наше основне завдання — зберегти той колектив, що є, забезпечити персонал роботою. Це наші люди, а людей ми цінуємо понад усе!

Після того, як скоротилося основне виробництво, зменшилася й кількість працівників. Справа в тому, що цехи, які працюють на Євросоюз, повністю автоматизовані, там задіяно дуже мало персоналу. А ось в інших структурних підрозділах довелося оптимізувати кількість працюючих. Але спеціально ми нікого не звільняли. 57 чоловіків вступили до лав ЗСУ й пішли бити ворога, ще кілька десятків самі звільнилися й виїхали в безпечніші регіони.

Що ж стосується випуску десертів, то ми не відмовляємося від цих планів, просто відкладаємо їх. Коли остаточно переможемо ворога, можна буде виготовляти як десерти, так і багато іншої продукції. Головне — перемога у війні.

Користуючись нагодою, вітаю всіх працівників ПП «Білоцерківська агропромислова група» з прийдешим професійним святом. Бажаю нових ідей, енергії, наснаги та задоволення від роботи, а вашим родинам — миру, любові, розуміння, добра та благополуччя.

— Дякую за розмову.

Розмовляла Зінаїда МАТЯШОВА.

Підтримка керівництвом працівників і мінімізація паніки в перші дні війни забезпечили стабільну роботу ПП «Білоцерківська агропромислова група»

Щороку в третю неділю жовтня в Україні традиційно відзначають День працівників харчової промисловості. Цього року свято припадає на 16 жовтня.

За збігом обставин саме цього дня відзначають ще й Всесвітній день продовольства. Він має велике просвітницьке значення й покликаний нагадати людям про глобальну проблему – голод у світі. Тож завдання людства – забезпечити сталий розвиток сільського господарства й промисловості та раціональне використання харчів, щоб усі люди на планеті на-завжди забули про голодування і недоїдання.

Отож цьогорічне професійне свято ми відзначатимемо в непростий день. Хоча цього року всі свята, на жаль, набули не святковості, а порядкових номерів днів війни...

Для мене особисто харчова промисловість завжди була таким собі підсвідомим фундаментом стабільного майбутнього. Бо без усього можна обійтися, тільки не без їжі. Тож усвідомлення особистої причетності до забезпечення продовольчої безпеки, до безперервної роботи одного з найбільших і, без сумніву, найкращих молокопереробних підприємств України наповнює серце особливою гордістю.

Нам випало жити в непростий період. І це покладає особливу відповідальність на всі вчинки і навіть думки.

У перші дні збройної агресії росії працівників підприємства охопила певна розгубленість. І лише Віктор Володимирович Кордубан зберігав дивовижну витримку та надихав інших не піддаватися паніці. І ось ця позиція максимальної підтримки працівників та мінімізації паніки дозволила зберегти в колективі командний дух, націленість на кінцевий результат, мобілізувати всі внутрішні ресурси.

Безумовно, відчуття стабільності та впевненості у завтрашньому дні дуже й дуже похитнулося – як особисто, так і в масштабах підприємства. Саме тому з перших днів нашим пріоритетним завданням була підтримка виробників молока – тієї первинної ланки, з якої все для нас починається.

Без молока не було б ні маршрутів водіям, ні сировини для виробництва, ні роботи працівникам – і так далі в логічному ланцюжку. На щастя, нам вдалося зберегти кожного виробника молока, що й забезпечило виробництво сировиною.

В перші тижні й місяці війни чи не найгострішою виробничою проблемою стала закупівля пакувальних матеріалів для продукції. Багато підприємств-постачальників зупинилися,

збанкрутували або були знищені, через що ланцюжок поставок дуже порушився. Пакувальний ринок не одразу адаптувався до військових реалій, але нам завдяки командній роботі вдалося запобігти зупинкам виробництва.

І, звичайно ж, виробничий процес не оминула криза пального, з якою зіткнулася вся країна. Її спричинило руйнування ворогом вітчизняної паливної інфраструктури та нафтопереробних заводів. А через блокування наших морських портів транспортування бензину й дизелю з-за кордону стало довшим і дорожчим.

Уряд спробував стабілізувати ситуацію, скасувавши акцизний збір і зменшивши до семи відсотків податок на додану вартість на пальне. Потім був наступний крок – скасування державного регулювання цін. Але багатогодинні черги на АЗС не зникли...

Дуже жорсткий дефіцит пального, його відсутність на АЗС, різке зростання цін – усе це не змогло не позначитися на вартості виробництва. А це – це логістика, своєчасна доставка та репутація нашого підприємства як виробника й постачальника.

Звісно, це далеко не єдині проблеми, які виникли в результаті війни. Їх було й залишається чимало. Це й податкові «колапси», й штрафні санкції від національних мереж, і безнадійна дебіторська заборгованість...

Але, попри всі складнощі, наше підприємство продовжувало працювати й годувати українців. Більше того, нам вдалося зберегти довоєнний рівень заробітної плати (наприклад, за даними статистики, лише 22% роботодавців нашої країни змогли це зробити. В інших, на жаль, зарплата зменшилася або відбулося скорочення штату).

До речі, наше підприємство виплачує регулярну матеріальну допомогу всім працівникам, звільненим у зв'язку з мобілізацією до лав ЗСУ, хоча уряд ще в середині липня відминув обов'язок це робити. Усвідомлюючи всю соціальну відповідальність за працівників, адміністрація ухвалила рішення про матеріальну підтримку військовослужбовців та їхніх родин.

Водночас своєчасно і в повному обсязі сплачуються всі податки до бюджету, на постійній основі надається допомога ЗСУ. Щотижня підприємство надає свою продукцію окремим військовим частинам, Полтавському військовому госпіталю, за запитами закуповує та передає на фронт рації, дрони, тепловізори, автомобілі... Усього й не перелічиш. Крім того, ми постійно надаємо допомогу жителям деокупованих територій,

Катерина Володимирівна Опря.

внутрішню переміщенням особам, іншим категоріям громадян. Ми не надто афішуємо цю допомогу, адже надаємо її не для власного піару, а задля наближення нашої спільної перемоги.

Знаєте, мені здається, що після 24 лютого ми всі переживаємо якусь внутрішню трансформацію. У нас змінилися цінності, пріоритети, погляди, думки...

Безумовно, кожен проживає цей складний період по-різному. Але всіх нас поєднує одне: ми щиро віримо, що головне свято – свято Перемоги – ми будемо відзначати дуже скоро!!!

Слава і безмежна вдячність Збройним силам України – нашим захисникам, визволителям, справжнім Героям України!

Катерина ОПРЯ,
фінансовий директор
ПП «Білоцерківська агропромислова група».

Сергій Онокій: «Завдяки нашим героїчним ЗСУ ми поступово повертаємо втрачені ринки»

Майже 20 років триває наполеглива й копітка робота всього колективу ПП «Білоцерківська агропромислова група» з підвищення якості виробленої продукції та її просування на ринках України. Її результати видно неозброєним оком: смачні та корисні молочні вироби під брендом «БІЛО» стали добре відомими в усіх куточках країни. До всього, продається ця молочна смакота за привабливими цінами. І це не диво, а цілеспрямована політика підприємства з підтримки українського споживача, справжня благодійна акція в умовах війни.

Якість і ціна білоцерківської продукції задовольняють покупців

– Від початку війни ми максимально намагалися не піднімати ціни на свою продукцію. Власники підприємства мають свою стратегію стримування цін, тож дали чітку вказівку не змінювати їх. Проте за цей час вартість сировини, тари й пакувальних матеріалів, а особливо – палива суттєво зросли. Утримати дебетове сальдо вдається за рахунок особистих ресурсів, – розповідає комерційний директор підприємства С. А. Онокій.

Сергій Анатолійович пояснює, що значною мірою цьому посприяв вихід продукції ПП «Білоцерківська агропромислова група» на європейські ринки. У січні 2022 року підприємство отримало так званий єврономер – дозвіл на постачання своєї продукції у країни Євросоюзу. Тож з квітня компанія продає масло і сухе молоко в Польщу, Данію, Голландію, Литву та інші країни.

– Ми й раніше експортували сухе молоко, але це були країни третього світу: Грузія, Азербайджан, Мальта, – зазначає комерційний директор. – Доставляли свою продукцію через морські порти, які з початком війни закрилися. Для будь-якого підприємства це було б справжнім колапсом. Але для нас завдяки дозволу на торгівлю з Євросоюзом, який отримало наше підприємство, відбувся просто перерозподіл ринків збуту.

За перше півріччя 2022 року ПП «Білоцерківська агропромислова група» експортувало близько 2 тис. тонн сухого молока. Це приблизно стільки ж, як і торік за такий же період. Однак європейські ринки високомаржинальні, тому торгівля з країнами ЄС дозволила нам отримати більший прибуток. І ціна, і якість нашої продукції цілком задовольняє європейського споживача. До всього, Європа зробила величезний жест доброї волі для українських виробників: вона скасувала всі квоти. А це означає, що ми можемо продавати стільки продукції, скільки зможемо виготовити й доставити.

Сергій Анатолійович зазначає, що доставляти продукцію за кордон доволі складно. Підприємство використовує власний автотранспорт, а також замовляє автоперевезення. Неабияка проблема – знайти кваліфікованих водіїв із досвідом поїздки

Сергій Анатолійович Онокій.

у Європу.

Після звільнення окупованих територій постачання відновлюється

– Отже, підприємство переорієнтовується із внутрішнього ринку на зовнішній?

– Ні. Як і раніше, наша продукція продається по всій Україні. Вона представлена в найбільших національних мережах «Сільпо», «АТБ», «Метро». Крім того, в багатьох областях маємо свої представництва або торгових представників, які напряму працюють із місцевою торговою мережею.

Загалом після початку війни обсяги продажів нашої продукції на внутрішньому ринку впали на 20%. Але відбулося це з об'єктивних причин. По-перше, значна територія України була окупована. По-друге, близько 5 млн українців виїхали за кордон. Та й купівельна спроможність людей значно впала.

До війни ми покривали всю територію України. І якщо, наприклад, у Херсоні у нас не було ні представника, ні представництва, із тамтешніми закладами торгівлі працював наш представник у Миколаївській обл. Так само відділ продажів у Київській області забезпечував продукцією магазини по всій Чернігівській обл.

Коли ж частина України була окупована ворогом, ми втратили можливість доставляти в ці регіони свою про-

дукцію. Одразу після того, як ці території були звільнені й цивільному транспорту дозволили в'їзд, ми відновили постачання. Так було в Бучі, Ірпені, інших населених пунктах Київської обл. У жовтні, коли дозволяють в'їзд цивільному транспорту, плануємо відновити постачання своєї продукції в Ізюм, Балаклію, Куп'янськ і решту населених пунктів Харківської обл.

Таким чином завдяки нашим героїчним ЗСУ ми поступово повертаємо втрачені ринки. А коли остаточно переможемо ворога, то повернуться й українці, які виїхали за кордон. А це означає, що потреба в нашій продукції зростає.

У планах – вийти на ринки ЄС із фасованою продукцією під брендом «БіАГр»

– Люди – це основа розвитку будь-якої компанії, – вважає Сергій Анатолійович. – Успіх будь-якої справи значною мірою залежить саме від вдало підібраної команди. Ми маємо чудовий колектив, який здатний вирішити завдання будь-якої складності. Переконалися в цьому вкотре, коли почалася повномасштабна війна.

У перші дні вторгнення, коли ворог підійшов ледь не впритул до української столиці, а від лінії фронту до м. Бровари, де розташований склад готової продукції нашого підприємства, лишалось якихось 50 км, відділ продажу Київської області продовжував працювати. Керівник відділу Євгеній Леонідович Лозовий підтримував високий моральний дух у колективі та надихав підлеглих власним прикладом.

Тоді кияни масово виїжджали з міста, рятуючи своїх рідних. Частина людей звільнилася або просто не вийшла на роботу. Євгеній сам завантажував авто, сідав за кермо й розвозив продукцію по магазинах. Тобто він був і за експедитора, й за вантажника, й за водія. У цей час інші підприємства припинили доставку своєї продукції.

Також ми безкоштовно роздавали людям кисломолочний сир, масло на звільнених від ворога територіях. Так було в Сумській, Київській, а останнім часом – у Харківській областях.

Не можемо не назвати ще одного нашого працівника. Це Андрій Федоряка із смт Чутове. У перші ж дні війни він приєднався до Територіальної оборони, однак роботу на підприємстві не полишив. Андрій позмінно чергує на блокпості, а в перервах між чергуваннями ходить на роботу. З такими людьми можна гори звернути! Тому, впевнений, що всі цілі нам удасться реалізувати.

Сьогодні, наприклад, ми продаємо свою продукцію у Європі лише підприємствам харчової промисловості. Ми не знаємо, що саме виготовляють із нашого масла: круасани, морозиво чи ще щось. Але ми маємо амбітні плани і прагнемо вийти на ринки Євросоюзу з фасованою продукцією під брендом ПП «БіАГр». Упевнений, що з нашим колективом, націленим на результат, це цілком удасться.

Розмовляла Ніна КОРНІЄНКО.

Майже 60 працівників ПП «Білоцерківська у лавах Збройних сил України

Переважає більшість із них добровільно з'явилися до військкомату вже у перші дні війни. Серед добровольців були як учасники АТО-ООС, так і ті, хто свого часу проходив строкову службу. Приходили також люди, які ніколи не тримали в руках зброю. Усіх їх об'єднувало бажання якнайшвидше стати на захист своєї країни, свого народу.

Реальна війна – це не лише радість перемог. Насамперед це постійний стрес, страх і біль. Це кошмарні ночі в сирих окопах, жакливі обстріли, стікаючі кров'ю поранені й глуха порожнеча всередині, коли пакуєш свого друга в чорний пакет...

Ці чоловіки знали, що на них чекає. Хоча, можливо, реальність виявилася страшнішою, ніж очікування. Та вони розуміли: саме від них сьогодні залежить існування їхньої держави, їхньої батьківщини. Саме на них покладають надії мільйони співвітчизників, саме за них моляться вся Україна. І їхні страждання, жертви і зусилля виявилися не даремними: перелам настав, ЗСУ упевнено витісняють ворога з окупованих територій.

Ось що говорять про наших захисників їхні колеги по роботі.

Із транспортного відділу призвали 17 працівників

Чи не найбільше мобілізованих – у суто чоловічому підрозділі підприємства – транспортному відділі. Звідси пішло на фронт 12 водіїв, 4 слюсарів, контролер технічного стану колісних виробів...

Принагідно зазначимо: відбір на посади водіїв, слюсарів, контролерів у транспортний відділ надзвичайно суворий. На роботу беруть винятково професіоналів, причому чесних, порядних і відповідальних. Приміром, робота водієм передбачає поїздки по всіх регіонах України, непередбачувані ситуації, коли потрібно і авто відремонтувати, й швидко прийняти самостійне рішення.

Здебільшого працюють у відділі досвідчені водії, які прийшли на підприємство 5, 10 чи навіть більше років тому. Є серед них і учасники АТО, як от водій із доставки готової продукції Микола Анатолійович Єфанов. Наприкінці 2021 року чоловік повернувся із зони бойових дій на Донбасі, а 25 лютого 2022 року знову пішов воювати й зараз перебуває на передовій.

Ще один атовець – водій Едуард Леонідович Любиченко. Вже наступного дня від початку війни він разом із М. А. Єфановим стояв у черзі під військкоматом. Едуард майже одразу потрапив на передову. Воював у найгарячіших точках, вивчав західну зброю за кордоном, повернувся і знову бив ворога. Не оминув і госпітального ліжка...

24 лютого добровольцем пішов на війну й водій із доставки готової продукції В'ячеслав Володимирович Нос, наступного дня до військкомату з'явився його колега Володимир Іванович Кикоть. Раніше вони розвозили по всій Україні смачну й корисну продукцію та називали свою місію «доставкою щастя». Тепер же в найгарячіших точках фронту вони несуть українцям справжнє щастя мирно жити на рідній землі, звільняючи окуповані орками міста і села.

До війни Сергій В'ячеславович Плешаков і Олександр Миколайович Скорик працювали на великопартійних машинах, якими доставляли молоко з різних господарств на підприємство. Щодня вони вирушали звичним маршрутом, де на них уже чекали... Розмірений плескіт цівочок молока під час доїння корови – сакральні звуки для кожного селянина, справжній миротворча музика! Що може діяти заспокійливіше і обнадійливіше? Однак війна безжалюдно перервала мирну роботу обох чоловіків. Зараз вони нещадно б'ють рашистів на передовій.

Олег Олексійович Столярів довелось довго вмовляти працівників військкомату, які не хотіли його мобілізувати, щоб вони змінили своє рішення. Чоловік, який у перший же день війни прибув до військкомату й відстояв там величезну чергу, таки потрапив на передову.

Заступниця директора з логістики та транспорту Наталія Олександрівна Іщенко не пориває зв'язків зі своїми колишніми підлеглими, які тепер стали воїнами. Правда, зазначає, що з фронту здебільшого у відповідь на її дзвінки чи повідомлення надходять лише скупі есемески, інколи просто плюсики: «все добре». Вона розуміє, що нашим воїнам під час гарячих боїв не до сантиментів. Простіше підтримувати зв'язок із тими, хто служить у теробороні (а таких теж чимало).

– Слюсар 4-го розряду Олександр Володи-

Поки мобілізовані чоловіки нищать рашистів на передовій, на підприємстві тримають «другий фронт». Цех фасування сиру кисломолочного. Оксана Глушко за роботою.

мирович Кібальник служить у Білоцерківці, – розповідає Н. О. Іщенко. – Трохи далі (теж у теробороні) несуть службу водій Леонід Вікторович Кравцов, слюсарі 3-го розряду

яким керує його дружина Тетяна Михайлівна. Його брат Павло Васильович Бутяга – апаратник виробництва сухих молочних продуктів 3-го розряду. Дружина Павла Тетяна теж пра-

Автомат сам «наливає» масло в коробки по 25 кг, які експортують у країни Євросоюзу

Ігор Іванович Ткаченко і Владислав Андрійович Михайлов, контролер технічного стану колісних транспортних засобів Олександр Олександрович Москаленко. Чоловіки разом працювали, разом у перші дні війни з'явилися до військкомату, а тепер разом, у одній частині, стоять на сторожі рідної землі.

Потрапили до лав тероборони й водії Володимир Васильович Крутько, Олександр Іванович Скорик і Максим Сергійович Нечай.

Останній – наймолодший у транспортному відділі. Торік він відслужив строкову службу в ЗСУ й одразу влаштувався на підприємство. Та не минуло й року, як хлопцеві знову довелося взяти до рук зброю.

– Слюсар 3-го розряду Микола Іванович Химинець у перші дні війни теж служив у Територіальній обороні, та невдовзі потрапив на передову. Він нічого не пише (має бути, не може), та я сподіваюся, що з ним все добре, – говорить Н. О. Іщенко.

А ось для водія Костянтина Миколайовича Бондара служба в Теробороні, де він був із перших днів війни, вже закінчилася, адже він – багатодітний батько. Чоловік має досвід поїздки за кордон, тож готується вже найближчим часом здійснювати рейси до Євросоюзу, доставляючи продукцію «БІАГР».

Брати разом стали на захист країни

Сімейні династії – не дивина для ПП «Білоцерківська агропромислова група». Дуже часто тут працюють батьки й діти, брати й сестри, чоловіки й дружини. Така родинність свідчить про те, що працівники не відмовляють своїх родичів від роботи на підприємстві, а навпаки, розповідають про переваги й радять наслідувати свій приклад.

Яскрава ілюстрація «сімейного підряду» – дві родини Бутяг. Ярослав Васильович Бутяга – майстер цеху виробництва плавленого сиру,

яким керує його дружина Тетяна Михайлівна. Його брат Павло Васильович Бутяга – апаратник виробництва сухих молочних продуктів 3-го розряду. Дружина Павла Тетяна теж пра-

цює на підприємстві. Ярослав і Тетяна живуть у Подолі, Павло й Тетяна – у Великій Багачці, звідки брати родом.

25 лютого 2022 року обидва брати добровольцями з'явилися до військкомату, щоб вступити до лав ЗСУ і дати відсіч ворогові. Павла Васильовича залишили служити при військкоматі, а Ярослав Васильович зараз захищає кордон України в Чернігівській області.

Принагідно зазначимо, що їхній брат Денис теж у лавах ЗСУ. Останнім часом чоловік працював у Чехії, та коли дізнався про віроломний напад росії, одразу ж повернувся в Україну й пішов до військкомату. Потрапив до легендарного полку «Азов».

Разом із Павлом Васильовичем Бутягою у цеху з виробництва сухих молочних продуктів працював ще один уродженець Великої Багачки Олексій Юрійович Рівтак. Він прийшов на підприємство п'ять років тому й за цей час став досвідченим апаратником виробництва сухих молочних продуктів, мав 4-й розряд.

Через два з половиною роки влаштувався на підприємство і його старший брат Євгеній. Він теж став апаратником, тільки працював у маслоцеху апаратником пастеризації та охолодження молока 4-го розряду.

– Щоб стати повноцінним апаратником, потрібно довго й старанно вчитися, – пояснює начальник цеху з виробництва сухих молочних сумішей Руслан Сергійович Любін.

Обидва брати були сумлінними й працелюбними, їх цінували в колективі. Та коли рашисти підло напали на нашу землю, Євген уже наступного дня з'явився до військкомату. Спочатку служив у Територіальній обороні, потім потрапив на передову. А на початку вересня був мобілізований і Олексій.

На місці воїнів тепер стажери

Р. С. Любін дуже тепло відгукується про Павла Васильовича Бутягу і Олексія Юрійо-

вича П'ятака, а також про ще одного свого підлеглого, який зараз на фронті – оператор автоматичної лінії виробництва молочних продуктів Андрія Олександровича Ксьондза.

– Усі хлопці відповідальні, старанні, працюють і чудові як люди, – характеризує своїх підлеглих начальник цеху. – Та й працівники досвідчені. Андрій Ксьондз влаштувався в наш цех торік. Тоді якраз словаки монтували експериментальну лінію з виробництва сухих молочних сумішей, вони безпосередньо навчили його працювати на ній.

На місці звільнених за мобілізацією працівників зараз працюють стажери, однак знадобиться чимало часу, поки вони доростуть до рівня сьогоднішніх воїнів.

Допоміг попередній досвід

Серед тих, хто вже 24 лютого з'явився до військкомату, був і начальник служби безпеки ПП «Білоцерківська агропромислова група», учасник АТО Олександр Вікторович Кордубан.

Його одразу ж призначили керувати новоствореним підрозділом Територіальної оборони й доручили охорону критично важливого об'єкту.

Олександр Вікторович Кордубан говорить: охорона об'єктів у мирний час та в умовах воєнного стану суттєво різняться, та все ж йому стали в нагоді попередній досвід військової служби, знання основ організації охорони підприємства, а також уміння керувати людьми.

«Працювати з ними – одне задоволення»

Ми вже згадували водія молоковоза Олександра Миколайовича Скорика, який зараз на фронті. Разом з ним був мобілізований і його брат Сергій Миколайович Скорик. Він працював комірником на складі товарно-матеріальних цінностей. Із цього підрозділу мобілізували трьох працівників.

– Сергій Миколайович – найдосвідченіший з-поміж них, він працює на підприємстві з 2013 року, – розповідає заступник директора з постачання та обліку товарно-матеріальних цінностей Наталя Олексіївна Недовіс. – Він справжній трудяга й дуже любить свою роботу. Має свій характер, але це тому, що він принциповий, щирий, прямолінійний. Він в очі каже те, що думає.

Комірник Володимир Олександрович Кібальник працює на ПП «Білоцерківська агропромислова група» з грудня 2019 року. Він теж сумлінний і працюючий, проте, навпаки, має дуже поступливий характер.

– Та коли об'єднати людяність цих двох, вийде наш завідувач складу Володимир Вікторович Силка, – веде далі Наталія Олексіївна. – Це безвідмовний чоловік! Хто б коли його про що не попросив – він усе зробить. Дуже добрий до людей. А загалом усі хлопці гарні. Працювати з ними – одне задоволення.

С. М. Скорик і В. О. Кібальник узяли до рук зброю в перші ж дні війни. Сергій Миколайович воює на передовій, Володимир Олександрович служить у Теробороні. А В. В. Силку мобілізували зовсім недавно – на початку вересня.

«Без нього дуже важко»

Житель с. Рокита Андрій Володимирович Осіпов працював водієм навантажувача на

агропромислова група» боронять країну

складі готової продукції з 2015 року.

— Це фахівець своєї справи, який досконало знає електрокар і завжди підтримує його в належному стані, — говорить про Осіпова начальниця складського господарства Олена Анатоліївна Карташова. — Андрій дуже відповідальний, йому не треба нагадувати про техобслуговування чи ремонт: він сам усе зробить. Як людина він спокійний, стриманий, без нього дуже важко...

Із перших днів війни А. В. Осіпов служив

цювати Тетяна Андріївна та Володимир Леонтійович Артеменки. Згодом до них приєдналися їхні син, двоє дочок, зять, невістка, а потім ще й онуки.

Син Тетяни Андріївни і Володимира Леонтійовича Євген Володимирович Артеменко працював на підприємстві з 2004 року, був налагоджувальником устаткування у виробництві харчової продукції 3-го розряду.

— Гарна людина і справжній чоловік: надійний, відповідальний, доброзичливий,

Втручання людини в процес виробництва мінімальне: лише запакувати та відставити коробки.

у Територіальній обороні, періодично телефонував на підприємство. Однак кілька останніх тижнів, свідчить О. А. Карташова, не виходить на зв'язок. Раніше він повідомляв, що його мають перекинути на передову, тож, мабуть, так і трапилося, припускає жінка.

Добрий, спокійний, урівноважений

Ще один працівник складу, про якого з теплом відгукується О. А. Карташова — комірник Олександр Григорович Удовик.

— Ще коли я була комірником, Олександр Григорович працював водієм навантажувача, — розповідає вона. — Я помітила, що він дуже відповідальний і добре вміє рахувати. Тож коли очолила складське господарство, запропонувала йому перейти на посаду комірника. Він не хотів: боявся підвести колектив. Але в нього все вийшло! З цієї посади він і пішов 25 лютого обороняти країну. Він добрий, спокійний, урівноважений. У с. Лугове на нього чекають дружина і двоє дітей. І ми чекаємо. Коли пишу йому в телефоні, зазвичай відписує: «Ок». Значить, живий, здоровий...

Тимчасово на місці мобілізованих чоловіків на складі працюють працівники Харківського підрозділу ПП «Білоцерківська агропромислова група», які вимушено евакуйовувалися до нашої громади.

«Заточений на роботу»

Якщо говорити про сімейні династії, обов'язково слід згадати родину Артеменків із с. Дзюбівщина. Вона об'єднала три покоління заводчан!

Спочатку на підприємство прийшли пра-

спокійний і заточений на роботу, — характеризує його головний інженер В'ячеслав Миколайович Марченко. — Він будь-яку роботу може виконати на відмінно. При цьому дуже кмітливий: якщо потрібно, сам виточить якусь деталь, використає підручні засоби. Одне слово, завжди щось придумав. Принциповий, чесний, ніколи не обманює й не терпить брехні. З ним приємно працювати.

Учасник АТО, Євген Володимирович у перші ж дні війни був мобілізований і потрапив на передову. Воював у найгарячіших точках. Місяць тому родина отримала сумну звістку: чоловік пропав безвісти. Це неабияк підкосило Володимира Леонтійовича, його серце не витримало.

Батько вже ніколи не побачить сина. Проте дружина Ольга Сергіївна (вона працює на підприємстві маслоробом 4-го розряду) та інші рідні не втрачають надії. Існує чимало випадків, коли наші бійці потрапляли в полон до ворога, хоча вважалися зниклими безвісти чи навіть загиблими.

Російський полон — це неабияке фізичне й моральне знущання, однак Ольга Сергіївна Артеменко не сумнівається: її чоловік із честю витримає це випробування. Головне — залишитися живим, щоб потім повернутися.

Тож тримайся, Євгене! У тебе вірять, на тебе чекають.

Сумлінні й старанні зараз на фронті

Віталій Володимирович Черненко — уродженець м. Полтава, який після одруження переїхав до дружини в с. Остап'є. Подружжя разом працювало на підприємстві. Віталій влаштувався сюди зовсім недавно, в листо-

Сировар Олександр Срібний. Чим не танкіст? Установку з виробництва сиру, яку він обслуговує, в народі давно називають танком.

паді 2021 року. Був учнем оператора розфасувально-пакувального автомата. 5 березня його мобілізували до лав ЗСУ.

— Дуже відповідальний, сором'язливий, совісний і порядний, — відгукується про Віталія Черненка начальниця цеху виробництва плавленого сиру Тетяна Михайлівна Бутяга. — Ми чекаємо його повернення.

На фронті й п'ятеро колишніх працівників цеху з виробництва масла та напівфабрикатів. Водій навантажувача Сергій Олександрович Кагіров ще в листопаді 2019 року звільнився з підприємства та уклав контракт із ЗСУ. Коли почалася повномасштабна війна, воювати довелося не лише на Донбасі, а по всій Україні.

Маслороб 2-го розряду Григорій Миколайович Додух і апаратник Євгеній Юрійович П'ятак 25 лютого добровольцями з'явилися для мобілізації. Євгеній П'ятак деякий час служив у теробороні, після чого його направили на передову. Там же одразу опинився й Григорій Додух.

Трохи пізніше (у квітні) мобілізували й приймальника сировини 3-го розряду Володимира Григоровича Лиходіда.

— Він мав бронь, тож міг і відмовитися, але не зробив цього, не став ухилятися від призову, — свідчить заступниця директора з виробництва Валентина Іванівна Сенчук.

Усіх своїх підлеглих вона характеризує як професійних, працюючих, старанних, сумлінних і відповідальних працівників. Тимчасово на їхні посади влаштували працівників підприємства, які приїхали в Білоцерківку з Харківської обл. Проте, запевняє В. І. Сенчук, у цеху чекають на якнайшвидше повернення воїнів.

Не втрачав витримки й доставляв продукцію

У перші дні війни в Харкові було вкрай неспокійно. Ворог обстрілював колишню столицю України ракетами й артилерією. «Прильоти» були повсюди. Проте експедитор відділу продаж (Харківська область) В'ячеслав Євгенійович Ольховський не втрачав витримки

й продовжував виконувати свої обов'язки.

Ризикуючи життям, він розвозив БІЛО-продукцію звичними маршрутами. Її з нетерпінням чекали харків'яни, адже полиці магазинів одразу спорожніли: частина підприємств зупинилася, частина не ризикувала доставляти свої вироби в неспокійні райони.

Обстріли Харкова не припинилися й у наступні місяці. Лише коли наприкінці літа ЗСУ витіснили ворога з території Харківщини, ситуація в місті трохи стабілізувалася. Та на той час В'ячеслава вже не було в Харкові: у серпні його мобілізували до лав ЗСУ, й тепер він сам жене рашистів.

«Вони — не Рембо, а звичайні люди»

Саме так говорить начальник відділу продаж (Київська область) Євген Леонідович Лозовий про своїх підлеглих — водія автотранспортних засобів Ореста Любомировича Мельника і мерчендайзера Андрія Віталійовича Судака. І додає:

— Ці чоловіки — звичайні працівники, які добре, на совість, виконували свої обов'язки, але, власне, нічим особливим не вирізнялися. І показного патріотизму не демонстрували. Та коли ворог напав на нашу землю, вони без жодних вагань стали в стрій. Я захоплююся їхнім учинком!

Обидва з'явилися до військомату для поновлення обліку й були мобілізовані до ЗСУ. Одному — трохи більше 40, другому — 25 років, він іще неодружений.

Орест гнав фашистів із Чернігівської області, потім його частину перекинули в Дніпропетровську область. Де він зараз — не знаю. Андрій теж не в тилу, він бере безпосередню участь у бойових діях.

Ось на таких чоловіках — простих, сумлінних, працюючих — і тримається українська армія. Так, вони — не Рембо. Але справжні герої. Саме їм маємо завдячувати за нашу безпеку, саме з ними пов'язані наші помисли, саме за них — наші молитви. Бережи вас Господь!

Зінаїда МАТЯШОВА.

Психолог радить

Чи можна сміятися й жартувати під час війни

Нерідко можна почути, що співати пісень, жартувати й сміятися під час війни не на часі.

Справді, ми живемо в непростий час, однак сміх, здатність відволікатися від тривожного й загалом оптимізм завжди допомагали людині в скрутних ситуаціях.

— Сміх — це терапія, — стверджує психологиня Марина Діденко. — Він здатен лікувати, зцілювати, підтримувати ментальне здоров'я, запобігати розвитку різних нервових розладів. Тож якщо ви крадькома смакуєте всі мему про російський ваєнний корабель або ж тихенько наспівуєте «Боже, яке кончене», але не зовсім упевнені, що це доречно та етично у цей непростий час, пропонуємо згадати творчість Лесі Українки. Пам'ятаєте слова із її відомого вірша: «Щоб не плакати, я сміялась»?

М. Діденко пояснює: сміх знижує викид гормонів стресу — кортизолу та адреналіну — й посилює вироблення ендорфіну та серотоніну, які відповідають за послаблення больових відчуттів та покращення настрою.

Коли людина сміється або хоча б усміхається, посилюється притік крові до мозку, він отримує більше кисню, що позитивно впливає на емоційний стан. Сміх допомагає зняти м'язове напруження у тілі, адже рухаються плечі, вібрає діафрагма, розслабляються м'язи спини, шиї та обличчя.

Сміх виникає рефлекторно. Ми не вирішуємо, коли сміятися, наш мозок робить це сам, природно та спонтанно.

Сміх — це елемент єдності. Адже це соціаль-

на емоція, яка зближує і допомагає встановити зв'язки. Тож коли ми народжуємо жарт, що віддзеркалюють нашу важку реальність, то формуємо таким чином міцні стосунки між усіма українцями і навіть світом.

Сміх — це зброя! Жарти допомагають нам висловити зневагу до спільного ворога, підняти дух та наблизити перемогу.

— Коли ви смієтесь від душі, — додає психологиня, — ваш організм зіденергується і перезавантажується, як після фітнесу. Тому якщо у вас немає змоги піти до спортзалу, зарядіть себе порцією якісного гумору чи сатири.

І насамкінець кілька порад для тих, кому зараз важко сміятися.

На них чекають на рідному підприємстві

Як бачимо, в дружному й згуртованому колективі працівників ПП «Білоцерківська агропромислова група» про кожного мобілізованого пам'ятають, переживають і з нетерпінням чекають їхнього повернення на робочі місця. А керівництво підприємства ще й виплачує кожному щомісячну матеріальну допомогу.

Дуже часто посади мобілізованих так і лишаються вакантними — на них нікого не беруть, обходяться «внутрішніми резервами». І причина не лише в тому, що війна змусила скоротити обсяги випуску продукції. На підприємстві дуже цінують людей — своїх працівників. А це здебільшого фахівці високого рівня. Навіть у мирний час знайти, підготувати й виплатити таких непросто. Тож на підприємстві не втрачають надії, що ті, хто вимушено змінив виробничі приміщення на фронті окопи, вже незабаром повернуться до звичної мирної роботи.

«Використовуємо його записи й пригадуємо пояснення»

Фахівець із заготівлі сировини Анатолій Володимирович Пипко за освітою зоотехнік. Однак освіта сама по собі відступає на задній план, коли йдеться про колосальний досвід роботи з тваринами й дивовижну інтуїцію притаманні Анатолієві Володимировичу. Він, без перебільшення, висококласний фахівець своєї справи.

— Я за все своє життя не зустрічала професіонала такого рівня, як Анатолій Володимирович, — говорить заступниця директора із заготівлі сировини Світлана Миколаївна Захаренко. — Достатньо йому лише глянути на корову, й він одразу за зовнішніми ознаками може діагностувати захворювання й узагалі визначити, чи буде з тварини якийсь толк, чи ні.

Раніше А. В. Пипко працював у ТОВ «Білагро» завідувачем молочнотоварного комплексу в с. Колосівка. По суті, ми його переманили, адже маємо справу з понад 30 господарствами, й нам потрібен був гарний фахівець із заготівлі сировини. Торік у вересні Анатолій Володимирович погодився й перейшов на цю посаду. А вже 25 лютого 2022 року пішов служити в Територіальну оборону, хоча до цього жодного разу не тримав у руках зброю.

С. М. Захаренко відгукується про Анатолія Володимировича як про дуже добру, щирі й відкриті людину.

— На його місце так нікого і не взяли, — говорить вона. — Та й кого візьмеш? Де знайти такого фахівця? Оце двоє нас залишилися у відділі, й ми по черзі іздимо по господарствах, використовуємо записи, які вів Анатолій Володимирович, пригадуємо його пояснення, настанови. Та все це не те...

Бойовий офіцер пішов захищати країну

Сергій Вікторович Осипов влаштувався на ПП «БіАГР» торік у квітні. Він був як справжня знахідка для підприємства: досвідчений фахівець, який до цього працював на керівній посаді у Миргородському водоканалі, Сергій Вікторович вирізнявся неабиякою відповідальністю, скрупульозністю в роботі. І добре ладив із людьми. Ще б пак: чоловік воював у зоні АТО, був офіцером, у підпорядкуванні якого перебували десятки людей.

На підприємстві С. В. Осипов працював майстром будівельних та монтажних робіт, в. о. керівника котельні. Однак 24 лютого 2022 року почалася війна, й того ж дня офіцер звільнився й добровільно пішов захищати країну.

А наступного дня звільнився і його підлеглий — оператор котельні 3-го розряду Володимир Олексійович Волощенко. Він добровольцем поповнив лави ЗСУ.

Чоловік пропрацював на підприємстві усього 10 місяців. Зарекомендував себе як сумлінний і добросовісний працівник, гарна людина.

Технарі взяли до рук зброю

— Спокійний, розважливий, совісний, надійний, — саме так відгукується головний інженер В'ячеслав Миколайович Марченко про слюсаря-сантехніка 3-го розряду Сергія Валерійовича Нікіна. — Я знаю: коли він на зміні, то там завжди порядок.

Чоловік менш ніж рік пропрацював на підприємстві, обслуговував очисні споруди. Із перших днів війни служить у Теробороні.

А ось Кирило Олексійович Нехай — старожил у підрозділі технічного забезпечення процесу виробництва: він працює з лютого 2016 року налагоджувальником контроль-

но-вимірювальних приладів та автоматики 4-го розряду (або, як кажуть у народі, кіповцем).

Досвідчений фахівець, він має спокійний, урівноважений характер. У квітні 2022 року Кирило Олексійович був мобілізований до лав ЗСУ. Служить зв'язківцем, зокрема обслуговує Starlink Ілона Маска на Авдіївському напрямку.

Житель с. Корнієнки Володимир Іванович Дігтяр влаштувався на підприємство в листопаді 2021 року. Працював слюсарем-ремонтником 3-го розряду, обслуговував зовнішні мережі. Добросовісний, доброзичливий, веселий і людяний, говорить про нього В. М. Марченко.

Зараз учорашній сантехнік — сержант ЗСУ, служить у прикордонних військах, охороняє кордон у Чернігівській обл.

«Чекаємо якнайшвидшого повернення»

У лабораторії ПП «Білоцерківська агропромислова група» працюють дві жінки, долі яких схожі: вони щодня моляться за своїх чоловіків-захисників і чекають на їхнє повернення.

До речі, чоловіки обох — теж працівники підприємства. Так, чоловік лаборантки хіміко-бактеріального аналізу Валентини Миколаївни Боровко Віктор Володимирович Дроздов справжній старожил підприємства: він понад 20 років працює у відділі охорони сторумен.

2015 року за четвертою хвилиною мобілізації потрапив у зону АТО. Воював у складі 17-ї танкової бригади. Непросте воєнне життя трохи полегшувало те, що разом із чоловіком служили семеро земляків. Із кимось Віктор зростав у Білоцеркві, із кимось працював, навіть товаришував... Тоді ж захищав незалежність України й старший син Валентини Миколаївни Віктор Володимирович Боровко.

Лаборантка хіміко-бактеріологічного аналізу Валентина Вікторівна Закружна.

У лютому 2022 року, в перші дні війни, і чоловік, і син добровольцями вступили до лав ЗСУ, й жінка знову ставить свічки за них і за всіх захисників України.

Чоловік її колеги та тезки Валентини Вікторівни Закружної Микола Миколайович працював на ПП «БіАГР» підсобним робітником. Подружжя мешкає в Миргороді, й Микола Миколайович Закружний раніше багато років служив у Миргородській авіадивізії. Саме тому він був мобілізований одразу після початку війни. Потрапив у Тероборону.

Колегою М. М. Закружного у відділі капітального будівництва був Юрій Юрійович Дущенко. Невдовзі після мобілізації він уже

був на передовій. Бив окупантів під Білою Церквою, після чого його частину перекинули на ротацію в Західну Україну, потім — знову на фронт, тільки цього разу на Донбас у район Бахмута. Там було дуже гаряче, й Ю. Ю. Дущенко отримав поранення.

— Я підтримую зв'язок із усіма своїми підлеглими, мобілізованими на фронт, — розповідає заступник директора з генерального будівництва Павло Іванович Охрей. — Микола Миколайович Закружний і Юрій Юрійович Дущенко працюють підсобними робітниками вже кілька років. Виконували ремонтні роботи на різних об'єктах і зарекомендували себе як добросовісні, старанні працівники. Жодних претензій до них ніколи не було. Ми чекаємо їхнього якнайшвидшого повернення.

Восьмеро замість десяти

Ще одна сімейна династія — Яків Іванович і Олександр Якович Штомпелі з Бірок. Батько й син працювали на ПП «Білоцерківська агропромислова група» у відділі охорони. 25 лютого обидва з'явилися до військкомату, обидва були зараховані в підрозділ Територіальної оборони. Спочатку служили разом, та служба є служба, й зараз вони виконують свій громадянський обов'язок у різних місцях.

— Обидва сумлінно працювали, розуміли поставлені завдання з пів слова. Сказав — зробили, — розповідає начальник відділу охорони Володимир Іванович Бабич. І додає: до війни, у мирний час, у відділі охорони працювало 10 працівників, та коли трьох сторожів мобілізували, на вакантні місця нових працівників не брали. Правда, перевели одного водія на посаду сторожа. Тож тепер восьмеро працівників виконують ту роботу, яку раніше робили десятеро.

Важко повірити, та велетенську сушильню вежу обслуговує одна людина. Оператор Михайло Родіонов за роботою.

Цей велетенський посеред цеху з виробництва сухих молочних продуктів — сушильна вежа. Тут виготовляють сухе молоко, яке залюбки купують у країнах Євросоюзу.

Начальник цеху з виробництва сухих молочних продуктів Р. С. Любін демонструє мішки сухого молока вагою 25 кг, які експортують у країни ЄС.

«Ми бережемо його талісман»

Житель с. Бірки Володимир Григорович Самовик працював на підприємстві підсобним робітником усього лише кілька місяців, проте встиг зарекомендувати себе стараним і відповідальним працівником.

— Він безвідмовний, виконує будь-яку роботу, причому з посмішкою, позитивним настроєм, — говорить про свого колишнього підлеглого завідувачка адміністративно-господарської частини Наталія Євгенівна Романченко. — У його лексиконі немає фраз: «Не можу», «Не знаю» чи «Не хочу». А ще Володя веселий, щирий, комунікабельний. Важко без таких, як він. Ми чекаємо на нього. І бережемо його талісман...

На запитання, що ж воно за талісман, Наталія Євгенівна тільки посміхається. А потім усе ж пояснює: якось у відділ принесли з магазину порожні картонні коробки. У одній із них завалялася самотня цибулина. Володимир жартома підвісив її, й на диво цибулина не згнила, а повністю висохла. Вона провисіла з пів року, й потім у неї хтось встроїв ще й випадково знайдену пір'їнку. Ось цей витвір випадкової фантазії Володимир і називав своїм талісманом.

Так і висить та цибулина, нагадуючи про веселого й щирого чоловіка та сумлінного працівника, який вимушено став воїном.

— Після того, як Володя пішов проходити медкомісію, він так і не вийшов на роботу. Ми вже потім дізналися, що на початку березня 2022 року В. Г. Самовика призвали в армію, — продовжує Н. Є. Романченко. — На його місце нікого не взяли. Раніше у нашому підрозділі працювало шестеро працівників, а зараз лишилося двоє. Та ми справляємося і дуже чекаємо наших хлопців.

Сиророби й сировари

Лише пів року Богдан Олегович Васильченко працював виробником сиру 2-го розряду: торік восени його призвали на строкову службу в ЗСУ. Зараз солдат-строковик теж захищає незалежність нашої країни.

Коли Богдана звільнили, на його місце прийшов працювати Сергій Григорович Коритін. І теж пропрацював у цеху лише пів року: 24 лютого 2022 року в Україну несподівано вторглися росіяни, й уже на другий день чоловік стояв у черзі добровольців під військкоматом. Потрапив у Територіальну оборону, служив у Лубнах, Багачці, Пирятині тощо.

Майже одночасно влаштувався на підприємство й Сергій Олександрович Свірдов. А 26 лютого 2022 року звільнився у зв'язку із зарахуванням до лав ЗСУ...

Григорій Іванович Зленко і Олег Васильович Романов працюють у сирцеху чи не найдовше: обидва прийшли 2015 року з інтервалом у кілька місяців.

— Досвідчені, відповідальні, сумлінні, трудолюбиві, — характеризує їх начальник цеху з виробництва сиру Олександр Ігорович Мищенко. І додає, що О. В. Романов — учасник АТО, був розвідником-гранатометником. У перші ж дні війни обидва чоловіки добровільно вступили до лав ЗСУ. Григорій Іванович воює в Донецькій області. Це одна з найгарячіших ділянок на Південному фронті, а Олег Васильович зараз перебуває на реабілітації, адже неподалік Херсона він отримав поранення та контузію.

— На жаль, я не маю зв'язку з іще одним виробником сиру й учасником АТО — Ярославом Романовичем Полетаєвим, — говорить О. І. Мищенко. — Знаю лише, що він десь на передовій. Сподіваюся, що з ним усе добре. Сумлінний, старанний, гарний працівник,

працює в цеху три роки.

Ще один працівник сирцеху, який зараз боронить незалежність країни — Микола Миколайович Коваленко.

У цеху він із 2018 року. Спочатку працював виробником сиру: фасував сир, та потім успішно пройшов стажування й освоїв професію сировара. Його призвали в ЗСУ у травні. Потрапив на передову, отримав контузію, був на реабілітації, а нещодавно знову повернувся на фронт, розповідає О. І. Мищенко.

На сьогодні в цеху працюють четверо сироварів. До війни їх було п'ятеро. Однак після звільнення М. М. Коваленка на вакантне місце нікого не беруть — чекають на його повернення.

В'ячеслав Вікторович Свирь теж починав роботу в сирцеху з фасування сиру. Згодом освоїв професію оператора розфасувально-пакувального автомата, має 4-й розряд. Учасник АТО. 25 лютого як доброволець прибув до військкомату. Спочатку служив у Територіальній обороні, та зараз його військова частина виконує завдання у Харківській обл.

Не зрадив своєму покликанию

Не лише рядові працівники ПП «Білоцерківська агропромислова група», а й керівники середньої ланки пішли на фронт. Один із них — начальник відділу продаж Полтавської області Дмитро Кенджебекович Міндабаєв.

Він працює на підприємстві понад 10 років, а Полтавський відділ продажів, який він очолює, вважається одним із найкращих на ПП «БіАгр». У підпорядкуванні Дмитра — 27 працівників: молодих, активних, амбітних, із різними характерами, але вміло об'єднаних спільною роботою на результат.

— Пощастило тому командирові, у підрозділ якого потрапив наш Діма, — говорить генеральний директор підприємства Оксана Анатоліївна Кордубан. — Він дуже відповідальний, зібраний і педантичний у гарному розумінні цього слова. У нього все чітко розкладене по полицях, він у всьому любить порядок. Як відомо, максимальна увага до кожної дрібниці і вимогливість високого рівня — то ідеальні риси для ідеального воїна.

— Дмитро сам прибув до військкомату й став на захист країни, — додає комерційний директор Сергій Анатолійович Онокій. — Він — людина, на яку точно можна розраховувати, завжди готовий підстрахувати й підставити плече.

Нерідко в армії вчорашні артилеристи стають піхотинцями, а танкісти беруть до рук автомати. Дмитро Міндабаєв теж попервах був у найгарячіших місцях на передовій, та зараз служить у роті забезпечення. Таким чином чоловік не зрадив своєму покликанию — забезпечувати людей харчуванням. Удома на нього чекають дружина, син та донечка.

Замість післямови

Так уже історично склалося, що майже кожному поколінню українців доводилося боронити волю, свободу і свою державу: починаючи від козаків до воїнів УНР, холодноярців, від бійців ОУН—УПА — до Героїв Небесної Сотні, бійців добровольчих батальйонів та ЗСУ...

Свобода не дається задарма, і, на жаль, нам знову доводиться воювати за свою землю. Тож напередодні Дня козацтва та Дня захисника і захисниці хочеться ще раз сказати дякую нашим землякам, які захищають країну, жертвуючи особистим спокоєм і спокоєм своїх рідних. Вони ризикують своїм здоров'ям і життям заради територіальної цілісності України. Свобода не дається задарма...

Зінаїда МАТЯШОВА.

«Світ застряг у моменті крайньої небезпеки»

Стрілки на годиннику Судного дня залишилися на критичній позначці

Кремлівський диктатор продовжує погрожувати світові ядерною зброєю. Лідери західних країн попередили путіна, що у випадку ядерного удару відповідь буде дзеркальною. Та чи зупинить це маніяка — невідомо нікому.

Тож символічний годинник Судного дня вирішено було залишити на колишній позначці — за 100 секунд до опівночі, яка символізує знищення людства.

1947 року творці першої американської атомної бомби започаткували проєкт, який має нагадувати людство про ядерну небезпеку. Назвали його «Годинник Судного дня».

Тоді символічний годинник виставили на позначці за 7 хвилин до опівночі. Позначка опівночі символізує момент ядерного катаклізму.

Періодично експерти переводять годинник, щоб відобразити напруженість міжнародної ситуації й прогрес у розвитку ядерного озброєння. Мета годинника — не відлякувати, а змусити людей виявляти проблеми й відкрито говорити про них.

За понад 70-річну історію проєкту стрілки годинника змінювали своє положення 24 рази, включаючи початкову установку на 23.53 1947 року. Найнижчої точки міжнародна напруженість досягла 1991 року — тоді годинник встановили на позначці 23.43.

Це ознаменувало собою кінець «холодної війни» та підписання між росією та США договору про скорочення стратегічних озброєнь.

А ось 1974 року після того, як Індія випробувала ядерну бомбу, автори проєкту посунули стрілки годинника, що відлічує час до глобальної катастрофи, на 23.51.

Суттєво погіршилася ситуація у світі й 1984 року — війна в Афганістані зробила відносини між двома наддержавами знову напруженими. Стрілки годинника Судного дня завмерли на позначці 23.57 — за 3 хвилини до півночі.

Через випробування ядерних бомб, які провели 1998 року Індія та Пакистан, на циферблаті з'явилася позначка 23.51. Іншою точкою неповернення став теракт 11 вересня 2001 року, коли «Аль-Каїда» призвела до руйнації величезних «веж-близнюків». Тоді стрілки годинника на 2 хвилини наблизилися до 24 години і стали показувати 23.53.

Останніми роками стрілки рухалися тільки вперед. У 2018 і 2019 роках вони показували 2 хвилини до опівночі, повідомляє Bulletin of Atomic Scientists.

Щороку Рада з науки і безпеки BAS консультується з Радою авторів бюлетеня, з яких 13 членів є лауреатами Нобелівської премії, щоб установлювати час на годиннику Судного дня.

2018 року хвилинна стрілка годинника перемістилася вперед і показала дві хвилини до опівночі — востаннє, коли стрілки підходили так близько до кінця від 1953 року. Тоді США і колишній СРСР провели випробування перших водневих бомб із різницею всього в шість місяців.

Час на годиннику Судного дня зупинявся 2019 року, але знову пішов уперед 2020 року.

«Незважаючи на те, що стрілки годинника Судного дня залишаються нерухомі, поки що екзистенційні загрози людству продовжують зростати», — заявила лауреатка Нобелівської премії миру Еллен Джонсон-Серліф, 24-та президентка Ліберії та співголова Всесвітньої організації охорони здоров'я.

2021 року годинник Судного дня також показував позначку «100 секунд», але про Україну у звіті організації не згадували.

Члени комітету вчених дійшли висновку, що торік загроза для цивілізації не зменшилася, а сьогодні ми перебуваємо ближче до можливого ядерного апокаліпсису.

Те, що стрілки залишилися на колишній позначці, зовсім не означає, що міжнародна ситуація стабілізувалася, йдеться у новій заяві комітету.

Навпаки, годинник залишився в точці, що є загрозово близькою до можливого знищення людства, оскільки світ «застряг у моменті крайньої небезпеки».

Комітет зазначає, що відносини США з росією та Китаєм залишаються напруженими, оскільки всі три країни роблять зусилля щодо модернізації та розширення ядерних арсеналів. Учені вказують на масштабну програму Китаю з розгортання ядерних ракет великої дальності, прагнення Росії, Китаю та США розробити гіперзвукові ракети, випробування протисупутникової зброї.

«Якщо не стримати ці тенденції, вони можуть стати початком нових небезпечних перегонів ядерних озброєнь», — сказано в заяві.

Ії автори зазначили, що їхнє рішення відображає «нову аномалію» — тривожний стан, коли нестабільність і невизначеність стали нормою. За словами експертів, людство наразі стоїть перед двома одночасними загрозами — ядерної зброї та кліматичних змін.

Зміна керівництва США 2021 року дала надію, що глобальну гонку до катастрофи вдасться зупинити або навіть повернути назад. І позитивні зміни є, але їх недостатньо.

Людство ще ніколи не було так близько

до самознищення, як зараз, пише у статті для Science Alert біолог та генетик із нозеландського Кентерберійського університету Джек Гайнеманн.

Протягом 2021 року деякі виклики щодо ядерної безпеки зменшилися. Проте вторгнення росії в Україну загострило ситуацію. Науковці збиралися зрушити стрілки символічного годинника ще далі. Але в останній момент зробили поправку до дій США, які намагаються зупинити ескалацію війни.

Цікаво, що науковці вважають пандемію коронавірусу, яку нещодавно пережило людство, природним попередженням світової катастрофи. «Те, що світ пережив під час цієї пандемії, ніяк не найгірший сценарій», — наголошують вони.

Варто зазначити, що COVID-19 — це не остання біологічна загроза, з якою нам ще доведеться зіткнутися протягом свого життя.

«Ми більше не можемо ігнорувати біологічні небезпеки. Якщо ж ми на це підемо, то хвороби та життя, які вони забирають, перемістять стрілки годинника судного дня ще ближче до півночі», — сказала фахівчиня Аша М. Джордж.

Ще одну загрозу для людства комітет вбачає у все більшому поширенні дезінформації, розчаруванні в демократичних інститутах, у науці.

«Технології посприяли утворенню такого середовища, коли прихильникам теорій змови неможливо навести жодного раціонального аргументу й доказу, — сказав Герб Лін із BAS. — Це призвело до розриву загального розуміння того, чим є правда».

За матеріалами ТСН.

День миру в Бірківській гімназії

Традиційно 21 вересня в Україні та в усьому світі відзначають Міжнародний день миру.

Сьогодні мир в Україні не є абстрактним поняттям, це заповітне бажання мільйонів українців, усвідомлена мета, адже за мир не існування нашого народу, за право жити у власній державі й б'ються наші захисники на фронті.

Учні Бірківської гімназії приєдналися до проведення Всеукраїнської акції «Голуб миру», під час якої власноруч виготовили паперових голубів як символ миру та духовного розвитку нації. Діти хочуть зростати здоровими і щасливими в мирній державі.

Класні керівники протягом дня провели години спілкування «Мир на землі – радість

Флешмоб «Ми за мир». Гімназисти демонструють свої роботи.

Учителька образотворчого мистецтва Ірина Анатоліївна Кагірова зі своїми вихованцями.

у родині», а у шкільній бібліотеці була організована книжкова виставка «Під мирним небом».

Учні взяли участь у флешмобі «Ми за мир» та зробили фото на пам'ять (деякі діти та педагоги навіть одяглися символічно), переглянули відео про походження свята Дня миру, виконали завдання онлайн-вікторини.

Тим часом молодші школярі переглядали відео та виготовляли голубів миру протягом виховного заходу «Ми – українці! Ми за мир!»

Міжнародний день миру відзначають у різних куточках планети. Це свято покликане змусити кожного не лише задуматись, але й зробити щось дієве заради спокою на Землі. Адже найбільше у світі щастя – це мир.

Мир – це не все, але все без миру – ніщо.

Т. М. ФІЛЕНКО,
вчителька української мови і літератури.

У Рокиті відбулося свято для ветеранів

У суботу 1 жовтня, коли у світі відзначають День людей похилого віку, а в Україні – ще й День ветерана, у Рокиті зібралися члени ветеранської організації на врочистий захід.

Після низки холодних і похмурих днів та майже безперервних дощів погода того дня була надзвичайно гарною: яскраво світило сонце, на небі – ні хмаринки, у повітрі – тепло бабине літа...

Один за одним до Будинку культури сходилися люди: хтось – сам, хтось – у супроводі рідних чи спіраючись на палицю, а когось і заводили. Війна і хвороби пригнітили людей, тому і йшли на розраду. Загалом зібралося близько 50 осіб.

Організатори заходу розставили столи у залі перед сценою, закупили напої, солодощі.

З вітальним словом до присутніх звернувся голова ветеранської організації Михайло Іванович Ясінко. У своєму короткому, лаконічному виступі він наголосив, що захід відбувається з ініціативи ради ветеранів та жіночого любительського клубу «Горличка» за участі директори СБК Віти Миколаївни Осіпової, а фінансову підтримку ветеранській організації, як завжди, надали місцеві фермери, яким він висловив щиру подяку. Крім того, М. І. Ясінко подякував соціальним працівникам та відзначив велику роботу окремих членів ради ветеранів, зокрема Валентини Іванівни Шевченко та Івана Онуфрійовича Корнієнко.

Привітала ветеранів і заступниця Білоцерківського сільського голови Світлана Василівна Козаренко. Вона зазначила, що життя і праця сьогоднішніх пенсіонерів – це зразок служіння суспільству, приклад для наслідування для їхніх дітей та онуків. С. В. Козаренко побажала ветеранам здоров'я, енергії, наснаги та мирного неба над головою.

На заході виступили й директорка Рокитянського СБК Віта Миколаївна Осіпова, члени ради ветеранів Катерина Іванівна Ясінко, Григорій Йосипович Комар, Тетяна Олександрівна Марченко.

Присутні вшанували хвилиною мовчання героїв, полеглих за Україну, віддали належну шану матерям, дружинам, сестрам, які чека-

Літніх людей вітає С. В. Козаренко.

Організатори й найактивніші учасники ветеранського свята.

ють якнайшвидшого повернення українських захисників. Окремо вітали тваринників, медиків, працівників зв'язку, соціальної сфери, освіти тощо.

Пісенні вітання ветеранам дарували члени жіночого любительського клубу «Горличка» та артисти-аматори Рокитянського СБК. Коли ж почалося застілля, співали всі, причому з величезним задоволенням. І недивно: серед активних членів ветеранської організації, які

того дня зібралися в залі, багато учасників ху-

дожної самодіяльності.

– Захід став своєрідною віддушиною для літніх людей у цей важкий час, – свідчить незмінна керівниця жіночого любительського клубу «Горличка» К. І. Ясінко. **– Вони змогли посміятися, згадати свою молодість, відчули себе здоровішими, потрібними один одному.**

Ніна КОРНІЄНКО.

Вітаємо переможців

Підбито підсумки голосування за проєкти Шкільного бюджету участі.

Переможцями визнано такі проєкти:

- Створення мобільного кінотеатру для учнів Мостовищинської гімназії;
- Створення сучасної студії української мови та літератури в Красногорівському ліцеї;
- Створення Центру цифрових освітніх технологій на базі Попівської гімназії;
- Сучасна хімічна лабораторія в Рокитянському ліцеї;
- Створення коворкінг-центру з використанням сучасних інформаційних технологій для Бірківської гімназії;
- Клуб екодзвілля «INTERMEZZO» Білоцерківського ліцею;
- Облаштування тренажерно-спортивного комплексу «Спорт для всіх» у Подільській гімназії;
- Створення сучасної наукової лабораторії природничих наук на базі Балакліївської гімназії.

Цікаво знати

Що означає число 68?

Ще зі шкільного курсу історії ми пам'ятаємо, що Перша світова війна почалася 28 липня 1914 року й закінчилася 11 листопада 1918 року. А Друга світова – 1 вересня 1939 року й тривала до 2 вересня 1945 року.

Проте не всі знають, що коли дати початку обох воєн розбити на подвійні числа й потім ці числа додати, отримаємо однакову суму: 68.

28.07.1914 / 01.09.1939
28+7+19+14=68 / 1+9+19+39=68

Але це ще не все. Розбийте на подвійні числа дату вторгнення росії в Україну й так само додайте:

24.02.2022.
24+2+20+22=68

То що це за магічне число 68? І що воно означає?

Зверніть увагу

Родинам захисників України

Враховуючи важливу роль ефективної комунікаційної взаємодії між державою та родинами захисників, Координаційний штаб з питань поводження з військовополоненими розробив пам'ятку «Дії родини у випадках, якщо член родини, який зарахований до лав ЗСУ (в тому числі ТрО), правоохоронних органів (далі – Захисник) пропав безвісти, потрапив у полон чи загинув».

Пам'ятка містить рекомендації для членів родин військовослужбовців та працівників правоохоронних органів щодо: алгоритму їхніх дій у разі захоплення у полон військово-службовця або працівника правоохоронного органу, зникнення безвісти або загибелі захисників України; переліку документів, які подаються до компетентних органів за цих обставин із метою реалізації прав та отримання наданих законодавством пільг. У пам'ятці також узаконі контакти установ, організацій, на яких покладено вирішення цих питань, перелічені законодавчі та нормативно-правові акти, які на період воєнного стану регулюють соціальні та правові відносини між державою і родинами захисників.

Актуальна версія Дорожньої карти знаходиться за офіційним посиланням: <https://koordshtad.org/roadmap>.

Ознайомитися з Дорожньою картою ви можете й у секторі соціального захисту виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради, ЦНАП, на віддалених робочих місцях Білоцерківської сільської ради та на офіційному сайті Білоцерківської сільської ради.

Зоя ЗЛЕНКО,
завідувачка сектору соціального захисту виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради.

Субсидії та пільги призначатиме й виплачуватиме Пенсійний фонд України

В умовах широкомасштабної агресії російської федерації проти України пройти опалювальний сезон буде непросто. А відтак домогосподарства з низьким рівнем доходів потребуватимуть допомоги від держави у вигляді житлових субсидій.

Субсидії на оплату житлово-комунальних послуг українці потрібні й внутрішньо переміщеним особам.

Щоб спростити процедуру отримання цієї державної допомоги,

Міністерство соціальної політики України ініціювало зміни до Положення про порядок надання житлових субсидій.

Нещодавно Кабмін ухвалив постанову «Про надання житлових субсидій та пільг на оплату житлово-комунальних послуг, придбання твердого та рідкого пічного побутового палива і скрапленого газу Пенсійним фондом України».

Відповідне рішення передбачає

передачу функцій призначення, нарахування і виплати житлових субсидій та пільг на оплату комуналки від органів соціального захисту населення до органів Пенсійного фонду України, які працюють за екстериторіальним принципом.

Пенсійний фонд із 1 жовтня виплачуватиме призначені органами соціального захисту населення субсидії та пільги. А уже з 1 грудня Фонд і призначатиме, і виплачуватиме суб-

сидії та пільги самостійно.

А ще, враховуючи масштабне переміщення людей у нашій країні, до середньомісячного сукупного доходу громадян при розрахунку житлової субсидії не враховуватимуться:

- допомога на проживання внутрішньо переміщеним особам;
- компенсація для покриття витрат, пов'язаних із розміщенням у своєму житловому приміщенні внутрішньо переміщених осіб за

програмою «Прихисток».

Крім того, зазнають змін критерії надання житлових субсидій особам, які отримують державну допомогу з часткового безробіття, а також людям, які втратили роботу в період воєнного стану. Передбачена можливість призначення субсидії з урахуванням фактично отриманих доходів у розмірі допомоги по безробіттю.

Громадяни як і раніше одержуватимуть виплати на свій банківський рахунок або через пошту.

За інформацією Мінсоцполітики.